

Rapport

Datum: 28 januari 1999

Rapportnummer: 1999/028

Klacht

Op 18 augustus 1998 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer D. te Drunen, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord (de burgemeester van 's-Hertogenbosch), werd een onderzoek ingesteld. Op grond van de door verzoeker verstrekte gegevens werd de klacht als volgt geformuleerd:

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Brabant-Noord op enig moment na 19 juni 1997 - in het kader van een onderzoek naar een gepleegde verkeersovertreding - informatie over hem heeft ingewonnen bij een bank zonder dat daartoe reden bestond. Hiermee heeft deze ambtenaar volgens verzoeker zijn privacy geschonden.

Achtergrond

1.1. Artikel 2, eerste lid van de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV):

"Ter zake van de in de bijlage bij deze wet omschreven gedragingen die in strijd zijn met op het verkeer betrekking hebbende voorschriften gesteld bij of krachtens de Wegenverkeerswet 1994 (...) worden op de wijze bij deze wet bepaald administratieve sancties opgelegd. Voorzieningen van strafrechtelijke of strafvorderlijke aard zijn uitgesloten."

1.2. Artikel 5 WAHV:

"Indien is vastgesteld dat de gedraging heeft plaatsgevonden met of door middel van een motorrijtuig waarvoor een kenteken is opgegeven, en niet aanstonds kan worden vastgesteld wie daarvan de bestuurder is, wordt (...) de administratieve sanctie opgelegd aan degene op wiens naam het kenteken ten tijde van de gedraging in het kentekenregister was ingeschreven. Daarbij wordt hem gewezen op het bepaalde in artikel 8."

1.3. Artikel 8 WAHV:

"De officier van justitie vernietigt de beschikking indien, in het geval van artikel 5 (...), degene op wiens naam het kenteken in het kentekenregister is ingeschreven:

a. aannemelijk maakt dat tegen zijn wil door een ander van het motorrijtuig gebruik is gemaakt en dat hij dat gebruik redelijkerwijs niet heeft kunnen voorkomen,"

Onderzoek

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de

stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Hij maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren. Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen of aan te vullen. De beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. Feiten

1. Aan verzoeker werd een administratiefrechtelijke sanctie opgelegd wegens parkeren in strijd met een parkeerverbod op 19 juni 1997 in de gemeente Heusden.
2. Verzoeker stelde tegen deze sanctie beroep in bij de officier van justitie te 's-Hertogenbosch, en vervolgens bij de kantonrechter.
3. De kantonrechter verklaarde op 13 mei 1998 verzoekers beroep ongegrond. De kantonrechter overwoog in zijn uitspraak onder meer het volgende:

"DE OVERWEGINGEN:

Op 19 juni 1997 te omstreeks 11.25 uur is een gedraging geconstateerd met betrekking tot een motorvoertuig, (...) waarvan het kenteken staat op naam van betrokkene. De gedraging betreft: Parkeren in strijd met parkeerverbod (...) verricht op de G.-straat te Drunen, gemeente Heusden. Betreffende deze gedraging is aan betrokkene een administratieve sanctie opgelegd door het Centraal Justitieel Incasso Bureau. Tegen deze sanctie heeft betrokkene beroep ingesteld bij de officier van justitie, welk beroep ongegrond is verklaard.

Betrokkene is vervolgens bij de kantonrechter in beroep gekomen tegen deze beslissing van de officier van justitie (...). Betrokkene heeft bij deze gelegenheid als verweer gevoerd dat niet gemotiveerd is bewezen dat betrokkene op het moment dat de gedraging geconstateerd werd, ter plaatse aanwezig was. Voorts stelt betrokkene dat de plaatsaanduiding in de beschikking onvoldoende concreet is en dat hij zich afvraagt op welk moment de aankondiging van beschikking door de verbalisant is verstrekt. De kantonrechter heeft kennisgenomen van een zich in het dossier bevindend zaakoverzicht met daarin opgenomen een toelichting van verbalisant. Uit dat zaakoverzicht blijkt dat op 19 juni 1997 op de G.-straat te Drunen, gemeente Heusden, omstreeks 11.25 uur door verbalisant werd geconstateerd dat een voertuig (...) met twee wielen op het trottoir stond geparkeerd, terwijl de bestuurder aan het 'pinnen' was bij de automaat van de (...)bank ter

plaatse en er in de directe omgeving voldoende parkeerruimte beschikbaar was. De kantonrechter heeft voorts kennisgenomen van een aanvullend proces-verbaal van verbalisant, waarin deze verklaart dat hij de gele kopie van de aankondiging van de beschikking direct na het constateren van de gedraging onder de ruitenwisser aan de bestuurderszijde van het genoemde voertuig bevestigde. Tevens vermeldt verbalisant dat bij navraag bij de (...)bank te Drunen (...) bleek dat op 19 juni 1997 rond vermeld tijdstip aldaar een transactie bij de pinautomaat had plaatsgevonden, verricht door een bewoner van het perceel T.-straat X te Drunen. Betrokkene heeft naar het oordeel van de Kantonrechter geen feiten en/of omstandigheden vermeld, waaruit zou kunnen worden getwijfeld aan de waarnemingen van verbalisant. Het feit dat betrokkene zich beroept op zijn aanwezigheid elders op het moment dat de gedraging geconstateerd werd, mag hem niet baten. Immers, de kentekenhouders van een voertuig is aansprakelijk voor de daarmee verrichte gedragingen. Naar het oordeel van de kantonrechter is voldoende vast komen te staan dat genoemde gedraging werd verricht met het voertuig waarvan het kenteken op naam van betrokkene staat. Op grond van de bevindingen van de verbalisant, namelijk dat op datum, tijdstip en plaats voornoemd een transactie heeft plaatsgevonden bij de pinautomaat van de (...)bank, verricht door een bewoner van het adres T.-straat X, is het aannemelijk dat een huisgenoot van betrokkene van zijn voertuig gebruik heeft gemaakt."

4. Op 16 juni 1998 diende verzoeker een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord. Verzoeker deelde in zijn klachtbrief onder meer het volgende mee:

"Mijn bezwaren (...) zijn de volgende:

In een aanvullend procesverbaal aan de kantonrechter vermeldt verbalisant dhr. T. na zijn navraag bij de (...)bank, namelijk dat op datum, tijdstip, en plaats een transactie heeft plaatsgevonden bij de pinautomaat van de (...)bank, verricht door een bewoner van het adres T.-straat X. (...) Bij navraag aan dhr. B., adjunct-directeur van de (...)bank blijkt dat er na een diepgaand intern onderzoek EN op grond van het privacyrecht door het baliepersoneel absoluut geen informatie is EN wordt verstrekt van bankcliënten aan derden, zonder een schriftelijk dwangbevel van de Officier van Justitie. Op grond van het voornoemde is de informatie van de verbalisant, inzake de transactie bij de (...)bank strijdig en hoogst twijfelachtig, anderzijds is er sprake van een groffe schending van het privacyrecht van ondergetekende."

5. Op 17 juli 1998 berichtte de heer B. van de desbetreffende bank aan verzoeker onder meer als volgt:

"Naar aanleiding van ons gesprek in juni jl. deel ik u mede dat binnen onze bank een onderzoek is ingesteld onder de medewerkers met als doel te achterhalen of, en zo ja door wie informatie over kasopnames t.l.v. uw rekening is verstrekt aan de plaatselijke politie. Uit het onderzoek is niet komen vast te staan dat dergelijke informatie is verstrekt. Gezien het feit dat deze zaak zich ruim een jaar geleden heeft afgespeeld is daarover echter geen sluitende zekerheid meer te verkrijgen. Zoals ik u ook al telefonisch heb medegedeeld is het uitdrukkelijk niet de bedoeling dat dergelijke informatie door onze medewerkers aan

derden (dus ook niet aan de politie) wordt verstrekt. Wij hebben, naar aanleiding van Uw klacht, onze medewerkers hierop nogmaals nadrukkelijk gewezen."

6. Bij brief van 3 augustus 1998 verklaarde de korpsbeheerder verzoekers klacht ongegrond. De korpsbeheerder deelde verzoeker daartoe in zijn brief onder meer het volgende mee:

"Op 19 juni 1997 constateerde de verbalisant dat voor de (...)bank te Drunen een personenauto op het trottoir stond geparkeerd, waarop hij een zogenoemde "voorlopige beschikking" op deze auto bevestigde.

Nadat door U tegen deze beschikking bezwaar gemaakt was bij de Officier van Justitie, heeft deze de verbalisant om nadere informatie gevraagd, aangezien U in Uw bezwaar had aangegeven dat U ten tijde van het feit Uw kinderen naar school bracht. Bij ambtsedig aanvullend proces-verbaal heeft de verbalisant vervolgens verklaard dat er ten tijde van het feit, buiten een vrouw die bij de PIN-automaat van de bank stond, niemand in de directe omgeving aanwezig was. Vervolgens heeft de verbalisant bij de (...)bank geïnformeerd of, op 19 juni 1997 rond het bewuste tijdstip, door een persoon uit de T.-straat X een transactie bij de PIN-automaat had plaatsgevonden, hetgeen werd bevestigd. In Uw klachtschrijven en in Uw gesprek met de klachtonderzoeker geeft U aan dat er naar Uw mening sprake is van schending van Uw privacy en dat er van de zijde van de (...)bank ten stelligste wordt ontkend dat er door bankpersoneel informatie is en wordt verstrekt. Met de korpschef ben ik van mening dat de politie, bij het inwinnen van informatie uit een persoonsregister, zich niet behoeft af te vragen of de gevraagde informatie rechtmatig wordt verstrekt. Ingevolge het bepaalde in de Wet Persoonsregistratie is het de houder van een (persoons)register die dient af te wegen of gevraagde informatie al dan niet wordt verstrekt. Nu de informatie is verstrekt mocht de betreffende verbalisant deze gebruiken in zijn aanvullend ambtsedig proces-verbaal en is door hem Uw privacy niet geschonden. Dat de informatie door de (...)bank is verstrekt, ondanks het feit dat van de zijde van de (...)bank dit kennelijk wordt ontkend, leid ik af uit het ambtsedig proces-verbaal van de verbalisant terzake, waardoor ik geen redenen zie daaraan te twijfelen."

B. Standpunt verzoeker

1. Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder **KLACHT**, en is nagenoeg gelijklopend aan zijn klacht van 16 juni 1998 bij het regionale politiekorps Brabant-Noord, hiervoor vermeld onder A.4.
2. Telefonisch deelde verzoeker op 20 oktober 1998 aan een medewerkster van het Bureau Nationale ombudsman onder meer het volgende mee. Hij was van mening dat niet vast stond dat politieambtenaar T. de (...)bank had gebeld en evenmin dat de (...)bank aan T. had meegedeeld wie degene was geweest die op 19 juni 1997 de bewuste pin-transactie had verricht. Hij voerde daartoe aan dat de gegevens telefonisch waren gevraagd, dat dit gesprek niet schriftelijk was

bevestigd, dat de politie niet kon aangeven op welke datum T. had gebeld en dat niet bekend was met welke bankmedewerk(st)er T. had gesproken.

C. Standpunt korpsbeheerder

1. De korpsbeheerder reageerde op 16 november 1998 op de klacht. De korpsbeheerder verwees in zijn reactie naar een rapport van politieambtenaar G. De korpsbeheerder deelde mee dat hij bleef bij zijn eerdere standpunt van 3 augustus 1998 dat de klacht ongegrond was. De korpsbeheerder bracht in zijn reactie verder het volgende naar voren: "Uit het klachtonderzoek (van de politie; N.o.) blijkt dat de betrokken politieambtenaar een beschikking uitschreef voor een personenauto, die op het trottoir geparkeerd stond ter hoogte van de (...)bank. Nadat door verzoeker tegen deze beschikking bezwaar gemaakt was, stellende dat hij op het moment van de geconstateerde verkeersovertreding elders verbleef, werd op verzoek van de behandelend officier van justitie een nader onderzoek ingesteld (zie hierna onder C.4.; N.o.) Dit nader onderzoek is door de betrokken verbalisant gerelateerd bij proces-verbaal (...) d.d. 2 november 1998 (zie hierna onder C.3.; N.o.). Uit dit proces-verbaal blijkt dat ten tijde van de geconstateerde overtreding er niemand in de directe nabijheid van de bewuste auto aanwezig was, met uitzondering van een vrouw bij de pinautomaat van de (...)bank. In het nader onderzoek heeft de verbalisant bij de (...)bank nagevraagd of ten tijde van de geconstateerde overtreding er een zogenaamde pin-transactie bij de pinautomaat had plaatsgevonden door een bewoner van de T.-straat X te Drunen, zijnde het adres van de tenaamstelling van de bewuste auto. Door de verbalisant wordt op ambtseed verklaard dat dit door personeel van de (...)bank is bevestigd. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat één en ander door personeel van de (...)bank wordt ontkend. Bij schrijven van 17 juli 1998 wordt door de heer B. van de (...)bank (zie hiervoor onder A.5.; N.o.) echter aan verzoeker meegedeeld dat uit een intern onderzoek niet is komen vast te staan dat dergelijke informatie is verstrekt en dat daarover ook geen sluitende zekerheid (meer) valt te verkrijgen. Voorts schrijft de heer B. dat het uitdrukkelijk niet de bedoeling is dat dergelijke informatie door medewerkers aan derden wordt verstrekt. In de klachtafhandeling is terecht vermeld dat er geen redenen zijn te twijfelen aan hetgeen door de betrokken verbalisant hierover bij ambtsedig proces-verbaal heeft vermeld. Kennelijk

huldigt de Kantonrechter dezelfde mening, blijkens zijn beslissing van 20 mei 1998 op het tegen de beschikking ingestelde beroep (zie hiervoor onder A.2.; N.o.)"

2. Het ongedateerde rapport van politieambtenaar G., waarnaar de korpsbeheerder in zijn reactie verwees, hield onder meer het volgende in:

"Door verbalisant T. werd medegedeeld dat hij op 11 juli 1997 (bedoeld is: 19 juni 1997; N.o.) een overtreding constateerde. Hij zag een voertuig op het trottoir staan voor de (...)bank aan de G.-straat te Drunen en schreef hiervoor een voorlopige beschikking uit. Vervolgens werd door de heer D. (verzoeker; N.o.) bezwaar gemaakt tegen de beschikking omdat hij volgens zijn verweer op dat moment zijn kinderen naar school aan het brengen was. Het bezwaar werd op verzoek van de officier van justitie nader door verbalisant T.

onderzocht. Hij deed een telefonisch verzoek aan de (...)bank om na te gaan of op of rond het tijdstip dat hij de overtreding had geconstateerd gepind was door iemand van het adres T.-straat X te Drunen. Door een medewerker van de (...)bank werd na onderzoek dit bevestigend beantwoord. Bij het verzoek, noch bij het antwoord is de naam D. genoemd. Naar aanleiding van de klacht werd informatie gevraagd aan de inspecteur W., beleidsmedewerker in het district Den Bosch en belast met de privacywetgeving. Hij deelde mede dat bij informatie inwinning de politie zich niet hoeft af te vragen of de houder van een register de verstrekte gegevens rechtmatig verstrekt. De Wet op de Privacy (mogelijk is bedoeld: de Wet persoonsregistraties; N.o.) regelt de verstrekking van gegevens over personen. Een aantal voorwaarden geldt voor de verstrekking. Een mogelijkheid tot verstrekking is wanneer de houder vindt dat de persoonlijke levenssfeer van de geregistreerde niet geschaad wordt. Deze beoordeling is aan de houder zelf. De verbalisant vraagt informatie, de houder verstrekt na beoordeling en goedkeuring. In een reactie op de klacht en het verweer van verbalisant T. deelt D. mede dat hij van mening blijft dat de politie de (...)bank in verleiding heeft gebracht door de inlichtingen te vragen. Bovendien vraagt hij zich af wie er op dit moment de waarheid spreekt. Verbalisant T. deelt in zijn ambtelijk verslag mede dat hij telefonisch inlichtingen bij een medewerker heeft ingewonnen. De heer D. deelt mede dat hij bij de directeur van de (...)bank navraag heeft laten doen. Er zou bij de (...)bank niemand

inlichtingen aan de politie hebben verstrekt. Bovendien zou de directeur gezegd hebben dat inlichtingen alleen op schriftelijke last van de officier van justitie verstrekt worden. Klager heeft naar aanleiding van de uitspraak van de kantonrechter cassatie aangetekend bij de Hoge Raad der Nederlanden omdat hij van mening is dat er procedurefouten zijn gemaakt. Op grond van bovenstaande, met name de informatie van de inspecteur W. adviseer ik u (de korpsbeheerder; N.o.) de klacht als ongegrond te verklaren omdat in dit geval de politie zich niet hoeft af te vragen of de verstrekte inlichtingen rechtmatig zijn gegeven. Er bestaat bij mij geen reden om te twijfelen aan de juistheid van het door verbalisant T. opgemaakte ambtelijk verslag over de ingewonnen inlichtingen. Indien de privacyregeling geschonden is, dan is dat niet gebeurd door verbalisant T. maar door of namens de directeur van de (...)bank."

3. Bij de reactie van de korpsbeheerder bevond verder een proces-verbaal, door betrokken ambtenaar T. opgemaakt en gesloten op 2 november 1997. Dit proces-verbaal hield onder meer het volgende in:

"Ten tijde van de constatering van het strafbare feit is de verdachte/betrokkene niet door mij verbalisant aangesproken. Volstaan werd met het noteren van het kenteken en het uitschrijven van een aankondiging van beschikking. De gele kopie werd onder de ruitenwisser aan bestuurderszijde van de verkeerd geparkeerde personenauto (...) bevestigd. Buiten de vrouwspersoon die stond te pinnen bij de (...)bank aan de G.-straat te Drunen was verder niemand in de directe omgeving te zien. Bij navraag bij de (...)bank te Drunen aan de G.-straat Y werd mij bevestigd dat op 19 juni 1997 rond vermeld tijdstip aldaar een transactie bij de pinautomaat had plaatsgevonden door een bewoner van

perceel T.-straat X te Drunen."

4. Voorts bevond zich bij de reactie van de korpsbeheerder een rapport van politieambtenaar H. van 2 november 1998. Dit rapport hield onder meer het volgende in: "Uit een gesprek met collega T. (...) bleek mij dat de dringende reden om op (bedoeld is: na; N.o.) 19 juni 1997 navraag te doen omtrent het pinnen bij een bank te Drunen was gelegen in het feit dat de officier van justitie te Den Bosch schriftelijk had verzocht om commentaar naar aanleiding van een bezwaarschrift van D. waarin hij ontkende de betrokkene te zijn van de overtreding."

D. Reactie verzoeker Verzoeker deelde op 4 december 1998 in reactie op het commentaar van de korpsbeheerder onder meer mee dat hij bij zijn mening bleef dat het enerzijds twijfelachtig was of betrokken ambtenaar T. de desbetreffende informatie bij de bank had verzocht, en dat anderzijds zijn privacy was geschonden.

Beoordeling

1. Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Brabant-Noord op enig moment na 19 juni 1997 - in het kader van een onderzoek naar een gepleegde verkeersovertreding - informatie over hem heeft ingewonnen bij een bank zonder dat daartoe reden bestond. Hiermee heeft deze ambtenaar volgens verzoeker zijn privacy geschonden.
2. Aan verzoeker werd een administratiefrechtelijke sanctie opgelegd in verband met een parkeerovertreiding, in de G.-straat te Drunen op 19 juni 1997, omstreeks 11.25 uur. Ambtenaar T. van het regionale politiekorps Brabant-Noord constateerde deze overtreding en reikte op basis van het kenteken van de bewuste geparkeerde auto een kennisgeving van de sanctie uit. Verzoeker stelde tegen deze sanctie beroep in bij de officier van justitie te 's-Hertogenbosch, en vervolgens bij de kantonrechter te 's-Hertogenbosch.
3. De beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord heeft verzoeker op 3 augustus 1998 laten weten dat politieambtenaar T. niet zonder reden informatie bij de bank had ingewonnen. Volgens de korpsbeheerder had de officier van justitie om nadere informatie verzocht, omdat verzoeker in zijn beroep bij de officier van justitie had ontkend dat hij de verkeersovertreding had gepleegd.
4. De kantonrechter heeft bij uitspraak van 20 mei 1998 verzoekers beroep tegen de sanctie ongegrond verklaard. De kantonrechter baseerde deze uitspraak onder meer op de omstandigheid dat betrokken ambtenaar T. navraag had gedaan bij een bank in de G.-straat, waaruit was gebleken dat een bewoner van het adres T.-straat X., het adres van verzoeker, op 19 juni 1997 een transactie had verricht bij een pin-automaat van deze bank. De Nationale ombudsman gaat er op grond van deze uitspraak van uit dat de betreffende bank politieambtenaar T. naar aanleiding van diens verzoek heeft bevestigd dat een persoon met eenzelfde adres als verzoeker op 19 juni 1997 omstreeks 11.25 uur een pin-transactie heeft verricht.

5. Ingevolge de Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften (WAHV) is de kentekenhouders verantwoordelijk voor

verkeersovertredingen die met zijn auto zijn gepleegd. Indien in het geval van een WAHV-overtreding niet direct kan worden vastgesteld wie de bestuurder is van de betrokken auto, wordt de sanctie opgelegd aan de kentekenhouders (zie **ACHTERGROND**). Een en ander betekent voor de betrokken politieambtenaar dat hij kan volstaan met het waarnemen van de bewuste overtreder en het vastleggen van het door hem waargenomen kenteken van de auto. In dit verband is van belang dat de WAHV voorzieningen van strafvorderlijke aard uitsluit. Dit betekent dat deze wet geen ruimte en overigens ook geen aanleiding biedt voor opsporingsactiviteiten, bijvoorbeeld gericht op het vaststellen van de identiteit van de bestuurder van de auto. Ook het doen van navraag bij de genoemde bank moet worden aangemerkt als een dergelijke activiteit. Het is aan de kentekenhouders aan wie, op zijn kenteken, een WAHV-sanctie is opgelegd die hij wil betwisten om, in de daarvoor bestaande beroepsgang, bewijs aan te voeren voor zijn stelling dat de overtreder niet met zijn auto kan zijn begaan. Vervolgens is het aan de officier van justitie, en daarna eventueel aan de kantonrechter, om te besluiten welke betekenis hij wil toekennen aan dat bewijs.

6. In dit geval heeft de officier van justitie in verband met het beroep van verzoeker de politie verzocht om nadere informatie. Gelet op hetgeen onder 5. is opgemerkt over het stelsel van de WAHV had politieambtenaar T. kunnen volstaan met een controle op (de vastlegging van) zijn waarneming, bijvoorbeeld op een mogelijke verschrijving. Vervolgens had hij de officier van justitie kunnen berichten of hij al dan niet een fout had gemaakt. Van verdere activiteiten had hij moeten afzien. Dit betekent dat het niet juist is dat T. in het verzoek van de officier van justitie aanleiding heeft gezien tot verdergaande activiteiten, in de vorm van de bewuste navraag bij de bank. Het feit dat deze bank een eigen verantwoordelijkheid heeft ingevolge de Wet persoonsregistraties doet aan het voorgaande niet af. De onderzochte gedraging is daarmee niet behoorlijk. **CONCLUSIE** De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord (de burgemeester van 's-Hertogenbosch), is gegrond.

2. Artikel 11, eerste lid van de Wet Persoonsregistraties luidt als volgt:

"Uit een persoonsregistratie worden slechts gegevens aan een derde verstrekt voor zover zulks voortvloeit uit het doel van de registratie, wordt vereist ingevolge een wettelijk voorschrift of geschiedt met toestemming van de geregistreerde."

3. Artikel 13, vierde lid van de Wet Persoonsregistraties luidt als volgt:

"De verstrekking vindt niet plaats indien:

a. het doel waarvoor de verstrekking is verzocht, in strijd is met de wet, de openbare orde of de goede zeden; b. de verstrekking redelijkerwijs niet in overeenstemming is met dat doel; c. door de verstrekking de persoonlijke levenssfeer van de geregistreerde onevenredig zou worden geschaad."